

Bu aksam ozel bir misafirimiz var,
9 sene oncesinden geliyor;
sevgili biricik Nihayet...

Projeye resim koymak icin 9 sene arali resimlere bakinca,
herseyi ozledigimizi hissettik... Oradaki guzel ogrencileri...
2003 projesindeki gonullu arkadaslarimizi...

Nihayet seneler sonrasi okula gelisini anlatiyor,
bir suru guzelliklerle...

Nihayet de ozel olusunu cok okumasina borclu,
belki 2003de "Nahide Caliskan" anisina kurulan kitapliga,
bu sene BOHP Umut Kopruleri araciligi ile kurulan Chobani Vakfi
"Emine Ulukaya" ani kitapliginda umariz yeni Nihayetler ortaya cikar...

Bunun icin okumalarini, daha da fazla okumalarini saglamak gerek
TURKCELL 5228e yolluyacaginiz mesaj bir kitap oluyor...

Cok tesekkur ediyor,
saygilarimizi sunuyoruz..

ILKYAR

bu hafta sonu baska bir nostalji 12 sene
ayni YIBOya Corum Merkez YIBOya gidiyoruz
yakinlardaki dostlarimizi bekleriz...

--

Cocuklarımız, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarımız, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

“Sevmeyi Sev” Ya da “Ağaca Kına Yakmak” Borçka Ambarlı

Ve Ambarlı... Şimdi sana geliyoruz bir avuç İLKYAR gönüllüsü olarak. O gece senin üstünü güzelce örtüp perdeyi yarı açık bırakmıştım. Ben bir annenin kundağına sarılı yavrusu gibi sarmalandığım yerden giderken bir şeyler söylemek bana göre değil, deyip geri döneceğimi bildiğimden veda etmeden ayrıldım senden. Böyle yaptığım için ne kadar kızmışsındır bana, biliyorum.

Her izin dönüşü sımsıcak kucakladığın gibi kucakladın bizi. Ve izne ayrılırken hasretimize emanet eder gibi sessiz kalıyordun, şimdi yine sessiz uğurlandık...

Otobüsten inerken, İLKYAR'ın otobüsüne binme hayalini kuran küçük bir kız çocuğuydum. Hala öyleyim Ambarlı. Ara tatillerden dönüşte özlediğim kardeşlerimi gördüğüme çok sevinir gibi her YİBO da aynı duyguyla sevindim, sarıldım, hasret giderdim.

Yemekhanede sahneye biri çıkıp tavana asılı tabeladaki duayı okutturmadan bize yiyemezdik, önümüzde yemeğin sıcak kokusu yüzümüze çarparken hem de. Şimdi yemek yerken de baktığım güzel yüzlerde kendimi gördüm bir an.

İLKİYAR'ın bize geldiği gün; kim bunlar, acaba niye geldiler, ne yapacaklar ki? Ahmet iğneden çok korkardı. "Aşı yapmaya gelmişşler arkadaşlarrrr. Kutularında onların iğneleri var." deyip hepimizi korkuturdu. Evet İLKİYAR Ahmet doğru söyledi. Asiye boşuna kollarını sıvayıp cesaretimizin lideri olup en öne geçmedi ya. Mehtap, Asiye'nin omuzuna kolunu atıp, bende varım der gibi, sıraya geçti. Ardından Arif, Engin, Ahmet... Ben sınıfa girerken elimde kutu yoktu. Kutusu olanların da iğneleri yoktu. Biz sevgimizi araya araç koymadan da verebiliyoruz ya ne mutlu. Bundan nasıl emin olabiliyorum? Gün içerisinde abla ve abilerle güzel bir zaman geçiren, Hüseyin öğretmenimin anlattığı çobanın hikayesini, kara böceği unutamayan, o gece hayal kuran, sonra mektuplar yazan bir sürü kız çocuklarından sadece biriyim de ondan☺

Zehra'nın elini tutup gezerken, bana yemekhanenin arkasındaki kuşburnu ağacını gösterip, "ben bunu çok seviyorum Nihayet abla" derken elimi çatlayan dudaklarına götürüp öptü. Ellerini avuçladım ve kokladım bir güzel, bu kokular tanıdık. Sağ avucunun içini göstererek "küçük kırmızı renk de neden?" diye sordum. "Kına kurdum Nihayet abla. Ablamın ellerine evlenirken koydular kınayı. Ben de bizim fındıklığın arkasındaki kestane ağacını çok seviyorum. O şimdi küçük, annem seneye kestane verir diyor, ben de onun için kurdum kınayı" dedi. Bu sevgi bir kestane ağacına. Benim sevgim kırmızı erik ağacındaydı. Şükran en çok fıstık ağacını çok severdi. Selim çam ağaçlarına

hayrandı. Peki sizin en çok sevdiğiniz bir ağaç var mı? Onun meyve vermesi için kına yakan ya da sevdiği şey için bir şeyler yapan?

Büyümüşsün, görmeyeli dedin Ambarlı, acaba büyüyebildim mi? Büyümek senden ayrı yerde pek olmuyor, Ambarlı. Bir şeyleri öğretirken senin kadar dürüst olamazdı kimse ve hünerler katarken içimize bir karşılık istemedin. Doğa ananın ellerini sürdürün yüzümüze, gönlümüze indin usulca. Sen farkında değildin biz sana hayrandık.

Hiç uçurtma uçurdun mu Nihayet abla? Ben çok istiyorum, uçurtma yapmasını biliyor musun? Ben yapmaya çalıştım ama uçmadı. Ben de hiç uçurtma uçurtmadım ki, Meryem. Ben de çok istemişimdir de galiba senin yapmaya çalışman kadar çok istememişim. Asiye hatırlar mısın, göçmen kuşlarını sınıfın penceresinden gördüğümüzde koşarak dışarı çıkmıştık. Yemekhanenin arkasından bağırıyorduk onlara. Selamlarımızı söylüyorduk, bir şeyler tembihliyorduk, sanki bir bacağına renkli tül parçaları bağlar gibi unutmasınlar diye sözlerimizi.

Ambarlı benden öncekileri kucakladığın gibi, beni kucakladığın gibi şimdi de koynundakileri kucaklıyorsun sımsıkı. Seni görmek güzeldi, hem de çok güzeldi. Yine gitmeden önce kulağıma fısıldadın annem gibi, izin ver de herkesle paylaşayım. Halide, Elif ve ben bir döşekte sıcacık uyuyorken pencereden sızan küçük bir esintiydi, “sevmeyi sev, tamamen bağlanırcasına bir kimseyi, bir şeyi değil...”

Giderken küçük bir kız çocuğunun otobüsün dışından otobüsün içine el sallarken ki yansımasıyım ben sadece, küçük küçücük bir yansıma. Biliyorum göremediğimiz ne büyük yansımalar var olacak da İLKYAR otobüsünün camında...

Nihayet Türkücü
19 Mayıs Üniversitesi
Fen Bilgisi Öğretmenliği 2. Sınıf
Çocuklarımız ilk yârı miz, herşeyimiz...

